

Sag C-699/21**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

22. november 2021

Forelæggende ret:

Corte costituzionale (Italien)

Afgørelse af:

18. november 2021

Appellant:

E.D.L.

Procesdeltager:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Hovedsagens genstand

Hovedsagen vedrører en række spørgsmål om forfatningsstridighed, som Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano) har rejst i straffesagen mod E.D.L. med hensyn til artikel 18 og 18a i lov nr. 69/2005, for så vidt angår den del, hvor disse artikler ikke fastsætter, at kroniske sygdomme og sygdomme med ubestemt varighed, som indebærer risiko for særligt alvorlige konsekvenser for den person, som anmodes overgivet, udgør grund til afslag på overgivelse inden for rammerne af en procedure iværksat på grundlag af en europæisk arrestordre.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodningen om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre, læst i lyset af artikel 3, 4 og 35 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter også »chartret«).

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre, læst i lyset af artikel 3, 4 og 35 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, såfremt den finder, at overgivelsen af en person, der lider af alvorlige kroniske og potentielt uhelbredelige sygdomme, kan udsætte den pågældende for risikoen for en alvorlig sundhedsskade, skal anmode den udstedende judicielle myndighed om at fremsende de oplysninger, som kan udelukke denne risiko, og er forpligtet til at afslå overgivelse, hvis den ikke inden for en rimelig frist modtager garantier herfor?

Anførte EU-retlige forskrifter

Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, navnlig artikel 1, stk. 3, artikel 3, artikel 4, artikel 4a, artikel 15 og artikel 23, stk. 4

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig artikel 3, 4, 35, 47, 51, stk. 1, og 52, stk. 4

TEU: artikel 6 og 19

Anførte nationale forskrifter

Den italienske forfatning: artikel 2, 3, 32 og 111

Codice di procedura penale (strafferetsplejeloven): artikel 705, stk. 2, litra ca), og artikel 275, stk. 4a

Decreto del Presidente della Repubblica (d.P.R.) 9 ottobre 1990, n. 309, *Testo unico delle leggi in materia di disciplina degli stupefacenti e sostanze psicotrope, prevenzione, cura e riabilitazione dei relativi stati di tossicodipendenza* (dekret fra republikkens præsident nr. 309 af 9.10.1990, Den konsoliderede udgave af lovene på området for narkotika og psykotrope stoffer, forebyggelse, behandling og rehabilitering i tilfælde af narkotikamisbrug)

Legge 22 aprile 2005, n. 69, *Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri* (lov nr. 69 af 22.4.2005, Bestemmelser for at tilpasse den nationale ordning til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne), navnlig

– artikel 2, 18 og 18a

– artikel 1, stk. 1, i den affattelse, som var gældende inden ændring ved lovdekret nr. 10/2021: »Denne lov gennemfører bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 (herefter »rammeafgørelsen«) om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i den nationale ordning, for så vidt som de nævnte bestemmelser ikke strider mod de overordnede principper i den italienske forfatningsorden på områderne for de grundlæggende rettigheder, retten til frihed og retten til en retfærdig rettergang.«

– artikel 23, stk. 3: »Såfremt der foreligger humanitære grunde eller alvorlige grunde til at antage, at overgivelsen ville bringe personens liv eller helbred i fare, kan appeldomstolens præsident, eller den af denne befuldmægtigede dommer, ved begrundet dekret udsætte fuldbyrdelsen af foranstaltningen om overgivelse, idet justitsministeren straks underrettes herom.«

Decreto legislativo 2 febbraio 2021, n. 10, *Disposizioni per il compiuto adeguamento della normativa nazionale alle disposizioni della decisione quadro 2002/584/GAI, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra stati membri, in attuazione delle delega di cui all'articolo 6 della legge 4 ottobre 2019, n. 117* (lovdekret nr. 10 af 2.2.2021, Bestemmelser til fuldstændig tilpasning af den nationale ordning til bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, ved gennemførelse af delegationen i artikel 6 i lov nr. 117 af 4.10.2019)

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Den 9. september 2019 udstedte Općinski sud u Zadru (byretten i Zadar, Kroatien) en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning af E.D.L. for overtrædelsen i form af besiddelse og salg af narkotika samt overdragelse af narkotika, begået på det kroatisk område i 2014.
- 2 For Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano), der er den judicielle myndighed, som er kompetent til at fuldbyrde overgivelsen, indgav forsvarerne af den person, som anmodes overgivet, lægedokumentation, som attesterede markante psykiske forstyrrelser, som også var knyttet til det tidligere narkotikamisbrug. Appeldomstolen indhentede derfor en retspsykiatrisk erklæring vedrørende E.D.L., som tydede på en psykose, der nødvendiggjorde fortsættelsen af en vis behandling. Erklæringen tydede også på en stærk risiko for selvmord i tilfælde af mulig fængsling og konkluderede, at afsoning i fængsel var uegnet.
- 3 På grundlag af denne erklæring fandt Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano), at overførsel af vedkommende til Kroatien ved fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre ville afbryde behandlingsmulighederne og følgelig forværre vedkommendes almene helbredstilstand og herved indebære en reel risiko for vedkommendes sundhed.

- 4 Imidlertid fandt Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano), at pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre kun begrænses af de afslagsgrunde, der er udtømmende fastsat i artikel 18 og 18a i lov nr. 69/2005, hvorimod der ikke fastsættes en generel afslagsgrund baseret på kravet om at undgå tilsidesættelser af de grundlæggende rettigheder for den person, som anmodes overgivet, såsom retten til sundhed. Appeldomstolen har derfor udsat proceduren og forelagt en række spørgsmål om forfatningsstridighed for Corte costituzionale (forfatningsdomstol).

De væsentligste argumenter, der anføres af den realitetsbehandlende ret i hovedsagen

- 5 Ifølge Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano) indebærer den omhandlede ordning en tilsidesættelse af retten til sundhed, som beskyttes i forfatningens artikel 2 og 32. Denne ordning udgør endvidere en tilsidesættelse af lighedsprincippet i forfatningens artikel 3, fordi personer, som er omfattet af en europæisk arrestordre, behandles ringere end dem, som anmodes udleveret, med hensyn til hvilke artikel 705, stk. 2, litra ca), i codice di procedura penale udtrykkeligt foreskriver, at udlevering afslås, når helbreds- eller aldersmæssige faktorer indebærer risiko for særligt alvorlige konsekvenser for den person, som anmodes udleveret.
- 6 Afslutningsvis er manglende fastsættelse af en afslagsgrund knyttet til personens helbredstilstand i strid med princippet om en rimelig sagsbehandlingstid ifølge forfatningens artikel 111, fordi den gældende ordning i disse tilfælde, som følge af foranstaltningen om udsættelse af fuldbyrdelsen truffet efter afgørelsen om overlevering, indebærer en processuel lammelse i et ikke nærmere bestemt tidsrum.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 7 Presidente del Consiglio dei Ministri (premierministeren, herefter »procesdeltageren«) har afgivet indlæg i sagen for Corte costituzionale (forfatningsdomstol) og anført, at spørgsmålene om forfatningsstridighed skal afvises eller under alle omstændigheder besvares benægtende.
- 8 Procesdeltageren har først og fremmest påpeget, at muligheden for at udsætte overgivelsen i henhold til artikel 23, stk. 3, i lov nr. 69/2005 i sit udgangspunkt udelukker enhver tilsidesættelse af retten til sundhed for den person, som anmodes overgivet. Procesdeltageren har tilføjet, at den af Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano) indhentede erklæring hverken tydede på, at vedkommende lider af uhelbredelige psykiske forstyrrelser, eller at der forelå specifikke elementer, som kunne bekræfte risikoen for selvmord.
- 9 Efter procesdeltagerens opfattelse havde appeldomstolen under alle omstændigheder i den konkrete situation kunnet følge den procedure, som EU-

Domstolen har angivet i sin praksis. Appeldomstolen burde endvidere have anmodet om oplysninger angående metoder til overvågning samt terapeutisk og psykologisk bistand, som i tilfælde af overgivelse kunne være blevet iværksat af den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.

- 10 Ifølge procesdeltageren ville iværksættelsen af den procedure, som EU-Domstolen fastsatte i dommen i sagen Aranyosi og Căldăraru (C-404/15 og C-659/15 PPU), også indebære, at indsigelserne vedrørende den rimelige varighed af overgivelsesproceduren og den angivelige tilsidesættelse af lighedsprincippet er ugrundede.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 11 Corte costituzionale (forfatningsdomstol), som er den forelæggende ret, har først og fremmest understreget, at hverken artikel 18 eller artikel 18a i lov nr. 69/2005 fastsætter, at det kan eller skal afslås at overgive en person, når den pågældende herved udsættes for en særligt alvorlig sundhedsrisiko. Ifølge Corte costituzionale (forfatningsdomstol) gælder dette både den affattelse, som var gældende inden ændring ved lovdekret nr. 10/2021, og den nu gældende affattelse af disse artikler.
- 12 Corte costituzionale (forfatningsdomstol) har anført, at spørgsmålene om forfatningsstridighed ikke alene drejer sig om, hvorvidt de omhandlede bestemmelser kan være i strid med den italienske forfatning, men forudsætter fortolkningen af EU-retten (bl.a. artikel 3, 4 og 4a i rammeafgørelse 2002/584/RIA), som den nationale lov specifikt har gennemført.
- 13 Ifølge den forelæggende ret skal det først og fremmest afklares, om risikoen for alvorlig sundhedsskade som følge af den pågældendes overgivelse til den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat på passende vis kan minimeres ved at udsætte overgivelsen i henhold til artikel 23, stk. 3, i lov nr. 69/2005, som har gennemført artikel 23, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584/RIA i den italienske retsorden. Inden for rammeafgørelsens ordning, i lyset af hvilken den italienske bestemmelse skal fortolkes, synes den »undtagelsesvis« udsættelse af overgivelsen at være fastsat med hensyn til situationer af rent midlertidig karakter, hvor umiddelbar overgivelse af den pågældende ville stride mod medmenneskeligheden.
- 14 Retsmidlet i form af udsættelsen af overgivelsen kan derimod ikke betragtes som passende i tilfælde af alvorlige kroniske sygdomme og sygdomme med ubestemt varighed såsom dem, som vedkommende lider af. I sådanne tilfælde risikerer udsættelsen af fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, om end denne udsættelse allerede er blevet besluttet af appeldomstolen, at blive opretholdt i en ubestemt periode. Dette ville fratage foranstaltningen om overgivelse dens effektive virkning og således risikere, at den udstedende medlemsstat alt efter omstændighederne hindres i at strafforfølge eller fuldbyrde straffen over for vedkommende. Afslutningsvis ville gentagne udsættelser på grund af kroniske helbredstilstande fastholde vedkommende i en situation med kontinuerlig

usikkerhed om sin skæbne, hvilket strider mod kravet om at sikre en rimelig behandlingstid for enhver procedure, som kan påvirke den personlige frihed.

- 15 Den forelæggende ret ønsker desuden oplyst, om de almindelige vilkår i artikel 1 og 2 i lov nr. 69/2005, i den affattelse, som finder anvendelse i hovedsagen, dvs. inden ændringerne ved lovdekret nr. 10/2021, indebærer, at den italienske judicielle myndighed også kan afslå overgivelse i andre tilfælde end de i lovens artikel 18 og 18a nævnte, såfremt overgivelsen under alle omstændigheder kan udsætte den pågældende for risikoen for tilsidesættelse af en grundlæggende rettighed, som er sikret i den italienske forfatning eller EU-retten. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at en sådan fortolkning ikke kan tiltrædes.
- 16 Hverken den tidligere gældende affattelse af artikel 1 og 2 i lov nr. 69/2005 eller den nu gældende affattelse af lovens artikel 2 præciserer udtrykkeligt, om den enkelte judicielle myndighed, som er kompetent vedrørende overgivelsesproceduren, i ethvert konkret tilfælde skal vurdere, om fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre udstedt af en judiciel myndighed i en anden medlemsstat kan bevirke tilsidesættelse af en af de rettigheder eller et af de principper (i den nationale ordening og EU-retten), hvis overholdelse lov nr. 69/2005 udtrykkeligt er knyttet til.
- 17 Det almindelige princip om, at rammeafgørelse 2002/584/RIA, og derfor også gennemførelsesbestemmelserne i den enkelte medlemsstat, skal respektere de grundlæggende rettigheder, således som de er defineret i artikel 6 TEU, bekræftes udtrykkeligt i både 12. betragtning til og artikel 1, stk. 3, i afgørelsen. Desuden ligger dette princip til grund for hele Unionens retsorden (chartrets artikel 51, stk. 1).
- 18 Som Domstolen har fastslået, må medlemsstaterne imidlertid ikke lade gennemførelsen af EU-retten på de områder, som er genstand for fuldstændig harmonisering, være betinget af overholdelsen af nationale normer til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, når denne anvendelse kan gøre indgreb i EU-rettens forrang, enhed og effektivitet (dom af 26.2.2013, C-617/10, Fransson, præmis 29, og af 26.2.2013, C-399/11, Melloni, præmis 60). De grundlæggende rettigheder, hvis overholdelse rammeafgørelsen er knyttet til, er snarere dem, der er anerkendt i EU-retten og følgelig af alle medlemsstater, når de gennemfører EU-retten, idet disse grundlæggende rettigheder følger af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner (artikel 6, stk. 3, TEU og chartrets artikel 52, stk. 4).
- 19 Heraf følger, at normerne til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder først og fremmest fastsættes i EU-retten, og overholdelsen heraf betinger lovligheden af ordningen med den europæiske arrestordre og dens konkrete gennemførelse på nationalt plan, idet der er tale om et fuldstændigt harmoniseret område. Fastsættelsen i artikel 3, 4 og 4a i rammeafgørelse 2002/584/RIA af mulige grunde til at afslå overgivelse sigter mod, at den konkrete anvendelse af ordningen med den europæiske arrestordre overholder de grundlæggende menneskerettigheder.

- 20 Samtidigt udgør denne ordning et middel til at sikre en ensartet og effektiv anvendelse af ordningen med den europæiske arrestordre, som bygger på gensidig tillid mellem medlemsstaterne om, at de øvrige medlemsstater overholder de grundlæggende rettigheder. Disse krav vedrørende ensartethed og effektivitet indebærer, at de judicielle myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat, bortset fra de tilfælde, hvor det er påbudt eller tilladt i henhold til rammeafgørelsen, i udgangspunktet ikke må afslå overgivelse alene på grundlag af nationale normer til beskyttelse af den pågældendes grundlæggende rettigheder, som ikke er fælles på europæisk plan (dom af 5.4.2016, C-404/15 og C 659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru, præmis 80).
- 21 Følgelig ville det være i åbenlys modstrid med dette princip at anlægge en fortolkning af den nationale lovgivning, ifølge hvilken den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at overgive den pågældende i andre tilfælde end dem, som loven udtømmende opregner i medfør af rammeafgørelsens bestemmelser, på grundlag af almindelige bestemmelser i lighed med artikel 1 og 2 i lov nr. 69/2005.
- 22 Dette gælder også i det tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre efter den kompetente rets opfattelse i den konkrete situation fører til et resultat, som er i strid med de overordnede principper i forfatningsordenen eller de ukrænkelige menneskerettigheder, eftersom kun Corte Costituzionale (forfatningsdomstol) har kompetence til at vurdere, om EU-retten, eller den nationale lovgivning til gennemførelse af EU-retten, er forenelig med disse overordnede principper og ukrænkelige rettigheder.
- 23 Endvidere er det ifølge EU-retten ikke tilladt, at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre medfører en tilsidesættelse af den pågældendes grundlæggende rettigheder, således som de er defineret i chartret og i artikel 6, stk. 3, TEU.
- 24 Netop for at undgå, at gennemførelsen af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre i det konkrete tilfælde kan medføre tilsidesættelser af den pågældendes grundlæggende rettigheder i situationer, hvor rammeafgørelsen ikke udtrykkeligt fastsætter grunde til at afslå overgivelse, har Domstolen for nylig flere gange i sin praksis gennem fortolkning defineret procedurer, som kan forene kravene om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser på det strafferetlige område med respekt for den pågældendes grundlæggende rettigheder.
- 25 Dette er bl.a. sket i relation til risikoen for, at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre kan udsætte den pågældende for umenneskelig eller nedværdigende behandling i den udstedende medlemsstat som følge af mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede (dommen i de forenede sager Aranyosi [og Căldăraru], dom af 25.7.2018, C-220/18 PPU, ML, og af 15.10.2019, C-128/18, Dorobantu), og til risikoen for, at den pågældende bliver genstand for en procedure, som ikke overholder garantierne i chartrets artikel 47 som følge af systemiske og generelle mangler ved den dømmende magts uafhængighed i den udstedende medlemsstat

(dom af 25.7.2018, C-220/18 PPU, LM, og af 17.12.2020, C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, L og P).

- 26 Disse procedurer, som er baseret på dialogen mellem de judicielle myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat og i den udstedende medlemsstat i henhold til rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, sigter mod, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder i det konkrete tilfælde kan sikre sig, at overgivelsen ikke udsætter den pågældende for mulige tilsidesættelser af de grundlæggende rettigheder. Kun såfremt dialogen viser, at det ikke er muligt at opnå en sådan garanti, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed afstå fra at efterkomme den europæiske arrestordre og derfor afslå overgivelse i andre tilfælde end dem, som udtrykkeligt er tilladt i rammeafgørelsen.
- 27 Domstolens nævnte domme har således indført mekanismer i EU-retten, som gør det muligt at sikre beskyttelse af de grundlæggende rettigheder for personer, som er omfattet af en europæisk arrestordre, inden for rammerne af et system af fælles regler, som er bindende for alle medlemsstater.
- 28 Det skal dog afklares, om de principper, som Domstolen fastslog i de nævnte domme, analogt kan udvides til at omfatte den situation, hvor sygdomstilstanden for den person, som anmodes overgivet, kan forværres markant i tilfælde af overgivelse, og dette særligt hvad angår dels pligten til direkte dialog mellem de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat og i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, dels de sidstnævnte judicielle myndigheders mulighed for at bringe overgivelsesproceduren til ophør, såfremt risikoen for tilsidesættelse af den pågældendes grundlæggende rettigheder ikke inden for en rimelig frist kan udelukkes.
- 29 Kravene vedrørende en ensartet og effektiv anvendelse af den europæiske arrestordre i det europæiske retlige område indebærer, at besvarelsen af dette spørgsmål overlades til Domstolen i dennes rolle som fremtrædende fortolkningsinstans af EU-retten (artikel 19, stk. 1, TEU).
- 30 Den forelæggende ret har opremset de argumenter, som taler for, at de af Domstolen i de nævnte domme fastslåede principper skal udvides til at omfatte det foreliggende tilfælde. For så vidt angår den italienske retsorden beskytter forfatningens artikel 32, stk. 1, sundheden som »grundlæggende menneskerettighed«. Det følger af denne rettighed, at de offentlige myndigheder ikke blot er forpligtet til at afstå fra krænkende adfærd, men at de også har en positiv forpligtelse til at sikre den nødvendige sundhedsbehandling for beskyttelsen af personens sundhed. Denne rettighed er anerkendt i sin helhed også for de indsatte, uanset om de er idømt frihedsstraf ved endelig dom eller varetægtsfængslet. Netop for at beskytte denne rettighed udelukker den italienske strafferetsplejelovgivning i princippet, at en person, der lider af en »særligt alvorlig sygdom, som indebærer, at den pågældendes helbredstilstand er uforenelig med frihedsberøvelse i et fængsel og under alle omstændigheder ikke tillader passende behandling i tilfælde af frihedsberøvelse i et fængsel«, kan

frihedsberøves i et fængsel, eller at den pågældendes frihedsberøvelse i et fængsel kan opretholdes (artikel 275, stk. 4a, i codice di procedura penale). Endvidere fastsætter ordningen med hensyn til tiltalte narkotika- eller alkoholmisbrugere, som deltager i behandlingsprogrammer, at frihedsberøvelse i et fængsel i princippet erstattes med en mindre indgribende foranstaltning for dem, som følger eller har til hensigt at blive genstand for et program for rehabilitering efter misbrug.

- 31 Der hersker desuden ikke tvivl om, at sundhed udgør en grundlæggende menneskerettighed også i EU-retten (chartrets artikel 3 og 35). Denne rettighed skal anerkendes i sin helhed også for den, som er tiltalt for en lovovertrædelse.
- 32 Såfremt overgivelsen af en person til den medlemsstat, som har udstedt en europæisk arrestordre, udsætter den pågældende for en stor risiko for alvorlige sundhedsskadelige konsekvenser, er der også tale om en tilsidesættelse af chartrets artikel 4, som fastsætter personens ret – som er af absolut karakter og derfor ikke kan afvejes mod anden modsat interesse (dommen i de forenede sager Aranyosi [og Căldăraru], præmis 85) – til ikke at underkastes umenneskelig eller nedværdigende behandling, også i overensstemmelse med EMRK's artikel 3 (Menneskerettighedsdomstolens dom af 16.4.2013, Aswat mod Det Forenede Kongerige, af 1.10.2019, Savran mod Danmark, og af 13.12.2016, Paposhvili mod Belgien). Domstolen har i øvrigt bekræftet det samme princip i en dom vedrørende den europæiske asyllovgivning (dom af 16.2.2017, C-578/16 PPU, C.K. m.fl. mod Republika Slovenija, præmis 37 og 68).
- 33 Kravet om at beskytte de grundlæggende rettigheder for den person, som anmodes overgivet, skal i øvrigt afvejes i forhold til interessen i at retsforfølge mistænkte gerningsmænd, placere deres ansvar og, hvis de dømmes, sikre fuldbyrdelsen af deres straf. Denne interesse kan ikke betragtes som tilhørende blot den medlemsstat, som har udstedt en europæisk arrestordre, fordi rammeafgørelse 2002/584/RIA forudsætter en fælles forpligtelse fra medlemsstaternes side til »at bekæmpe straffrihed for en eftersøgt person, der befinder sig i et andet land end det, hvor personen angiveligt har begået en lovovertrædelse« (dommen i de forenede sager C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, præmis 62). Beskyttelsen af den grundlæggende ret til sundhed, om end ufravigelig, kan ikke føre til situationer, som indebærer systemisk straffrihed for alvorlige overtrædelser.
- 34 Det kan imidlertid ikke accepteres, at det eneste alternativ for den udstedende medlemsstat er at retsforfølge den pågældende *in absentia*. For det første tillader ikke alle medlemsstater, at sager behandles *in absentia*, og for det andet kan denne løsning være til ugunst for den pågældende, som fratages muligheden for at forsvare sig effektivt i en sag, som kan afsluttes med, at den pågældende dømmes ved en eksigibel dom.
- 35 Analogt med Domstolens udtalelser i de nævnte domme finder den forelæggende ret, at direkte dialog mellem de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat og i den fuldbyrdende medlemsstat kan føre til at identificere

løsninger, som i det konkrete tilfælde dels kan gøre det muligt, at den pågældende retsforfølges i den udstedende medlemsstat, idet den pågældende kan udøve sin ret til forsvar fuldt ud, dels på samme tid undgår at udsætte den pågældende for risikoen for en alvorlig sundhedsskade, eksempelvis ved at anbringe den pågældende på en egnet facilitet i den udstedende medlemsstat, mens sagen behandles. Den fuldbyrdende judicielle myndighed bør kun have beføjelse til at afslå overgivelse, såfremt denne dialog ikke inden for en rimelig frist fører til passende løsninger.

Afslutningsvis har den forelæggende ret anmodet om, at denne præjudicielle forelæggelse undergives den fremskyndede procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement. Den forelæggende ret finder, at den foreliggende sag, om end den er foranlediget af en procedure vedrørende en person, som i øjeblikket ikke er genstand for foreløbige foranstaltninger, rejser fortolkningsspørgsmål angående centrale aspekter i virkemåden af den europæiske arrestordre, og den anmodede fortolkning kan have generelle konsekvenser for både de myndigheder, som skal samarbejde inden for rammerne af den europæiske arrestordre, og for de eftersørgtes rettigheder.